

Szerkesztőség:

PLEBÁNIA-HIVATAL,
 hová a lap szellemi részét
 illető közlemények kü-
 lendők.

Kéziratok vissza nem
 adatnak.

ABONY

Kiadóhivatal:

SZERDAHELYI JÁNOS
 könyvnyomdája, hová a
 előfizetési pénzek, a hirde-
 tések és ezeknek díjai, va-
 lamint a felszólamlások kü-
 lendők.

TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI ÉS SZÉPIRODALMI LAP. — MEGJELEN MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési díj:

Helyben házhoz hordva egész évre 4 frt, fél-
 évre 2 frt, negyedévre 1 frt. Egyes szám 8 kr.

Felelős szerkesztő:

VIZ ZOLTÁN

Kiadótulajdonos:

SZERDAHELYI JÁNOS

Hirdetmények:

nyiltterek, valamint hirdetési díjak, közvetlen a
 kiadóhivatalhoz küldendők. Nyilttér sora 50 kr.

Még egyszer a szegényekről.

Lapunk karácsonyi számának mellék-
 letén foglalkoztunk már városunk szegény-
 ügyével. Ez alkalommal egy szerény indít-
 ványunk is kifejezést adtunk, a mely talán
 megadná társadalmunknak a szükséges
 lökést ahhoz, hogy e fontos társadalmi ügyet
 kellő értéke szerint mérlegelje s emberba-
 ráti kötelességéhez képest azt a magáévá
 tegye. Ez indítvány szerint a város a sze-
 gényházban egy népkönyha-félet kezdemé-
 nyezne kicsiben, mintegy 10 újabb szegény
 részére, körülbelül havi 30 frt költséggel,
 legalább a hat téli hónapra keresztül. Ez
 a közintézkedés mintegy magjává válhatnék
 további üdvös társadalmi mozgalomnak.

Nem tudom elképzelni, hogy városunk
 polgársága közönyös tudna maradni a való-
 di inséggel szemben, ha alkalom nyilna
 neki az érdekes szegényt körül-
 ményeinek megfelelőleg helyes módon
 segíteni. Azért midőn mi e tekintetben a
 legnagyobb pangást vagyunk kénytelenek
 konstatálni városunkban, nem annyira a
 közönség egységeit gyanúsítjuk könyörtelen-

séggel, hanem egyedül okoljuk azt a rend-
 szertelenséget, mely minden ily üdvös haj-
 lamok megöloje. Minél inkább növekszik a
 segélyre szorulóknak száma az emberiség túl-
 szaporodásával, annál nagyobb szükséggé
 válik a pauperismus ügyének minél töké-
 letesebb rendezése már csak azért is, hogy
 a társadalom jótékony irányú tevékenysége
 minél intenzívebben kihasználtsék. Ujab-
 ban gyakoriak a vallási alapon mozgó jó-
 tékony intézmények, minő a Vincze-egylet,
 Sz. Antal kenyere stb., a melyek egyre-
 másra hódítják meg az egyes községek kath.
 polgárságát. Ezek behozatala talán Abonyban
 sem lenne sikertelen munka. Miután azon-
 ban ismerem egyesek féltékenykedését s azt
 a kedvetlenséget, melylyel többen az ily
 exkluzív-jellegű vállalkozásokat tekintik, más-
 részt pedig óhajtanónak vélném az egész
 polgárság bevonását egy ily humánus ak-
 czióba, azért minden ily elkülönítő alapot
 elejtve indítványozom, hogy alakuljon meg
 társadalmunk vezető elemeiből egy állandó
 bizottság, a mely a szegények érdekében
 nyilvános tevékenységet vállal el s a mellett
 saját felügyelete alatt gondoskodik a segély-

zésre leginkább reászoruló egyének kiválasz-
 tása és gondozásáról. E bizottság egyszers-
 mind a község által megbiztatnék a kórház
 és a szegényház ellenőrzésével is. A bizott-
 ság rendes jegyzéket vezetne az időnkint
 hozzá érkezett adományokról s azok mikénti
 felhasználásáról nyilvánosan számolna be.

E bizottság szerepét egyelőre elvállal-
 hatná a helybeli nőegylet, mely
 már hivatásánál fogva utalva van a közjő-
 tékonyság gyakorlására. Különbö is e téren
 a legtöbbet határozottan a nőközönségtől
 várunk, mert a nő már alkotásánál fogva
 fogékonyabb a szenvedés iránt, finomabb
 érzékkel bír a segélyzés leghelyesebb for-
 májának kitalálására, különben is befolyá-
 suknál fogva a családnál valódi jótékony-
 sági nemtökké lehetnének a nők, legalább
 ama község szűk határai között, ahol ál-
 dásos hitestársi és anyai kötelemüket telje-
 sítik.

Hogy azonban a nőegylet e szerepet
 a magasztos czélnak megfelelő magasztos-
 sággal állandóan betölthesse, szükséges, hogy
 abból minden egyénit vetélyke-
 dés kizárassék s ne keressük ott

TÁRCZA.

Álom.

Láttalak, mint piros rózsát
 Véрпиros ruhában,
 A kellő nap pirja égett
 Arczod mosolyában.

Elmerengtem kék szemeid
 Csillagragyogásán,
 Földöntúli kéjt éreztem
 Égető sugárán

. Láttalak most, mint fehér rózsát
 Hofehér ruhában,
 Behunyot szemmel, kiterítve,
 Holtan, haloványan . . .

Megdermed, megkövül szívem
 E bús látományon,
 Meg is hasadna,
 ha tovább
 Tartana az álom.

PIROS SZEGFÜ.

Az öreg gulyás.*

Irta: EÖTVÖS KÁROLY.

Van egy képem a Képzőművészeti Társulat
 téli kiállításán. Ott van valahol a tizenkettedik
 teremben. Nem is én festettem, nem is engem
 ábrázol, meg se vettem, még is az én képem.

* Az „Egyetértés”-ből vesszük át ez érdekes tárczát,
 tekintettel azon helyi jellegére, amelylyel reánk nézve tar-
 talmánál fogva bír. Szerk.

Van egy ifju, hajadon urnő, aki még kis
 lány, de már nagy művésznő. Ismerik nevét, akik
 ismerik a mai magyar képzőművészetet.** Isten-
 alta lángelmével, sors- és születésadta független
 vagyonnal a színek költészetének engedi át ábrán-
 dozó szellemét. Fölösleges játék serdülő lányok
 részére.

Ez a művésznő valahol valamikor megpillan-
 totta az én gömbölyű tarfejemet. S jó műtárgyat
 talált benne. S le is festette volna nagy kedvvel
 és türelemmel, ha én tudtam volna „ülni” nagy
 kedvvel és türelemmel. De kárpótolta magát.
 Fogott Törtelen egy öreg gulyást, beédesgette
 műtermébe, megtanította „ülni” s lefestette én
 helyettem. És az én számomra. Ez az én képem.
 Azt gondolta a művésznő: mindegy az. Öreg gu-
 lyás: öreg politikus. Mindegyik nyájakat terelget.
 Pedig mégse mindegy. Mert az öreg gulyás nyája
 szót fogad, még ha bogázzik is. Másként van az
 öreg politikusnál.

Ott gubbaszt az öreg gulyás aranyos rámá-
 ban a falon. Napsütötte fekete-barna arcán egy-
 gyel sincs több redő, mint a mennyi egy öreg
 gulyást megillet. Szemeiben még eleven tűz villog,
 vastag bajusza még ki van fenve keményen. Ka-
 lapját már nem vágja félre, de arcát még gon-
 dosan borotválja s öreg korára még fogaiból is
 megtakarított annyit, a mennyi a pörköltözhöz
 szükséges.

- Hány éves kend, öreg gulyás?
- Találja el kegyelmed,
- Hatvan.
- Az is voltam valamikor.
- Hetven.
- Az is voltam már régen.

** Schlésinger Magda a bájos, ifjú művésznő, Schlé-
 singer Samu történelmi birtokos s vendéglátó és művészetked-
 velő derék magyar gazda leánya. E. K.

— Nyolczvan.
 —Tavalynyáron talákoztam velekünt a legelőn.
 Tehát nyolczvanegy éves az öreg gulyás.
 Szép kor, szép idő, kivált ha még keményen pöd-
 rött bajus is jár vele.

Mosolyog az öreg. Mosolyában jólelkűség s
 egyuttal egy kis ravaszság leskelődik ránk. Bámu-
 lom a művészt, mikor az arcz színein és vonalain
 élelem tud állítani egy egész lelket, egy egész jel-
 lemet a maga ezer indulatával.

A hősnek, az elkeseredettnak, a dühöngőnek,
 a kacagónak, az irigynek, a lelkesülőnek, a hal-
 doklónak, a részegnek, a nagy indulatok emberé-
 nek csak egy arcza van. Az arczvonások szöve-
 tének egyetlen változata élénk állítja azt a jelle-
 met a művész színeinek segélyével. De mit csinál
 a művész ott, ahol mindennapi egyszerű lelket
 egymásnak ellenmondó határozott indulatokkal
 kell egy arcz keretében élénk állítania?

Az öreg gulyás arczán ravaszság van. Tehát
 lelkében is ravaszság van. Nyolczvan éves életé-
 nek egész jellemében ott kell lenni a ravaszságnak.
 Ha ott nem volna: hol vette volna a művész?

Nem az a ravaszság, melyet Csemegi a bü-
 tető törvénybe beiktatott. Mely az előtte állót, a
 vele beszélőt e gondolattal üdvözli: Mid van, a
 mit elesaljak tőled? Az öreg gulyás ravaszsága
 némán szól, de így szól: Hátha nem is oly derek
 legény kegyelmed, a milyennek első pillanatra
 látszik? Hátha én nem hiszek el mindjárt mind-
 dent, amit kegyelmed állit? Hátha én jól megné-
 zem azt, amit meg akarok látni? Hátha én nem
 azt látom, amit nézek s nem azt nézem, amit
 látok? Hátha nekem nem lesz jó a fapénz? Hátha
 én nem tartom addig a zsákot, míg meg nem
 nézem, mi van felöntve a garatra? — Ne félj,
 meg nem csallak, de ne is bizd el magad, hogy
 engemet megcsalsz.

is személyek előtérbe tolását, ahol tisztán csak nemes célnak kell összekötni a társaságot. Továbbá, hogy a segélyezésnél mindenféle más tekintet mellőzésével egyedül csak a segélyzendő helyzete legyen az irányadó; legyen tehát zárva minden vallási háttér, vagy személyi protekció.

Azt irtam, hogy egyelőre a nőegylet vehetné kezében az ügyet. Ezzel csak azt akarom kifejezni, hogy félek a magyar szalmatüztől. Épen a pauperizmus ügye az, mely nem csak rendszert, de állandóságot igényel, mert már Jézus megmondta, hogy „szegények mindig lesznek veletek!”, tehát a szegénység orvoslásának is állandónak kellene lenni. Én tehát legálább annyit szeretnék a nőegylettől remélni, hogy mint kezdeményező venné kezébe ez ügyet s aztán dolgoztatna ki egy realis szervezeti szabályzatot, a melylyel felépülne egy új jótékonyági kör, mely magába fogadná mindazokat, akik a jótékonyág terén működni óhajtanak akár aktíve, akár csak anyagi hozzájárulás útján, a melyre magukat évenként köteleznék.

Ezekben vázoltam nagy vonásokban azon elveket, a melyek szerint legcélszerűbbnek tartanám városunk szegény ügyének rendezését. De bármily utat találjanak is helyesnek, egy bizonyos, hogy valamit tennünk kell s csak a rendszeres segélyezés mellett enyészhetnének el ama panaszok, a melyek most oly gyakran felhangzanak a társadalom szivtelensége ellen s csak így lenne eleje véve annak a lelketlenségnek, a melylyel egyes érdemtelenekek a valódi

nyomor rovására zsákmányolják ki a jószívek hiszékenységet!

Csináljunk most propagandát ez eszmének, a midőn hála Istennek, elég tisztességes anyagi helyzetben vagyunk, mert elég jó esztendő után nézünk elébe az újnak és midőn az enyhe tél sem fokozza az inségesek szenvedéseit. Hogy majd ha nagyobb szükséggel állunk szemben, készen és szervezve legyen a társadalom s legjobb erői szerint teljesíthesse emberbaráti kötelességét!

Észrevételek.

Indittatva érzem magam a közügy érdekében, hogy a lapunk mult számában megjelent pro-cikkre feleljek, mert annak több pontjával nem érthetek egyet.

A harmadik kikezdésben felvetett azon kérdésre, hogy a mérnök mikor felelt meg a megbízásnak, azt a contra-cikk már megfelelt.

A negyedik kikezdésben azt mondja a cikkíró úr, hogy térkép nincsen, később pedig hogy van, a tizenhatodik kikezdésben elismeri. Mindenhol keresték azt, csak ott nem, ahol volt; legyen arról meggyőződve, hogy akár minő rossznak deklarálja is e térképet, az igazságszolgáltatás mindég azt veendi alapul, mert hiteltelen, hiszen az ötödik kikezdésben ezt szintén elismeri a t. cikkíró úr. Hogy tehát a tagosítási viszonyokhoz képest megfelelően jelöltessenek ki a mesgyék, mégis e rossznak mondott térkép fog szolgálni kiindulási alapul s így a munkadíjnak is kevesebbnek kellene lenni a dülő-utak kitérésénél.

A nyolczadik kikezdésben azt mondja, hogy a birtokosoknak kevés előnyére szolgál a dülő-utak kijelölése, — de igen is szolgál, lesz hely kitérésre két ellenkező irányból jövő szekérnek, ami eddig nagy nehézségeket okozott.

A kilencedik kikezdésben azt írja, hogy van 6—700 kisbirtokos, kinek birtoka nincsen rendben. Engedje meg, hogy ezt kétségbe vonjam. Van annyi, de még több is egy és két holdas, akiknek birtoka térképbe foglalva nincsen, de azért rendben lehet.

már az idő, fejfája is régen elkorhadt, de az öreg gulyás azért odatalálna még éjszaka is. Nagyon jól emlékszik még örökös nyugvóhelyére, pedig bizony ritkán látja. Virágot se hord oda, a pázsitot se öntözgeti, mindszentek napján lámpát se gyújt az örök alvó fejéhez, de öreg szíve még nem korhadt el egészen s benne még mindig nyílik a halványuló emlékezetnek szerény kis kakukfű virága. Ezt a virágot nagyon szerette a boldogult s ez nyílik asírhalmára is. Tudja jól, mert ha mikor vásárra megy: ott vezet el az ut a temető mellett s ha egyszer nem, másszor csak betekint a temetőbe. Dolga ugyan nincs ott, de mégis csak betekint, mintha nógatná valaki.

— Hát aztán jó asszony volt-e az Istenben boldogult?

— Minden vasárnap tisztát adott, gyerekeknek, házi jószágának gondját viselte, szomszédolni nem volt a kenyerre, az ebédet meg pontosan kihazozta s míg fiatalok voltunk, el is időzött nálam egy-két óráig mindennap. Most is élne szegény, ha a Berkiné komaasszony virasztásánál át nem fázott volna. Kolerás idő is járt, ágnak esett, nem is kelt fel többé. Azóta is eszembe jutott egyszer-másszor, hogy az abonyi orvosnak mégis meg kellett volna mutatni, de olyan gyorsan elgyalázta a betegség, hogy nem lehetett kocsira tenni. Így volt biz az! Nyugodjék békével!

— De kegyelmed más menyecskét is meg nézett hamis szemmel.

Az öreg gulyás komoly képet mutat erre a hiábavaló beszédre. Nem is felel rá semmit. Az asszony halála után soha se jutott ilyesmi eszébe. Ami pedig valamikor volt, az meg már nagyon régen volt. Még bojtár-gyerek korában volt, mikor a kocséri Jenei Viczát megkedvelte. Szemre való lány volt, csak hogy nagyon pajkos lány volt. Nem ijedt meg a csintalanságtól, maga is csintalan jó kedvű volt. El is vette volna, ha Isten úgy rendelte volna. De egyszer az abonyi vásáron két forintos sali-kendőt vásárolt. Idres-bodros széle csak úgy röpködött a karsu derekán. Nyolcz forint

A tizedik kikezdés furcsa passus. Azért, hogy valaki indolens és szomszédjával veszekedni nem akar, vagy költséges pert nyakába venni, hogy mégis rendbe jöjjön a birtoka, azt a harmadik személynek nyakába varrni óhajtaná.

A tizenegyedik kikezdésben a physicali törvényeket nagyon gyarlón alkalmazta a cikkíró úr azon állításával: egyrészt, hogy a holdas birtok el van különítve a fertály és nagyobb birtoktól, mert ha csak boszorkánytánczot nem járna a birtok, azoknak nyomása alatt nem állhat, amennyiben azokkal érintkezésbe nem jöhet; — másrészt gyámoltalanokról beszél és hatalmasabbakra czéloz. Olyanok vannak az egész világon, de hála az Istennek, jog államban élünk és a hatalmaskodással szemben megóv minket a független igazságszolgáltatás. Akinek baja van, csak forduljon hozzá; de egyébként is e passus nagyon rossz színben tünteti fel Abony község érdemes polgárait és úgy beszél rólunk, mintha itt anarchia volna, pedig a t. cikkíró úrnak sohase volna szabad hasonló stílusban a polgártársairól beszélni. Hiszen Abony község lakossága, aránylag egyéb községekhez képest, vajmi keveset perlekedik birtok háborítás végett, tehát ily sötét színben a lakosságot feltüntetni nem illő. A kis madár természetét ösztönnel fogva a saját fészket tisztán tartja.

A tizenegyedik kikezdésben beismeri t. cikkíró úr az általam felhozottaknak törvényes voltát, de ez érvényes legyen a kisebb birtokokra is. Az érdekelt felek közös akarattal tehetnek valamit; — de tegyenek is. —

A tizenötödik kikezdésben azt mondja a t. cikkíró úr, hogy a löherésekkel tenni kell valamit; azt tudjuk, hiszen maguk a birtokosok már több ízben megindították a mozgalmat e miatt, mert térképük nincsen. Hogy mi végett maradt el, ők vannak hivatva azt elmondani. Ami az ügynevezett és sokszor hangoztatott zsidó-földeket illeti, régen tudjuk, hogy ott visszasságok vannak, de azt maguk a régi tulajdonosok idézték elő, bár nem indolentiából, hanem mivel azokat használhatlanságuk és értéktelenségük miatt oda adták használatra ingyen, csak hogy esősz-béért ne kelljen fizetniük tőlök, vagy eladták pár forintért. Ekként történt az, hogy sok év lefolyása után visszasságok álltak be; mert a földnek ára felszökvén, észre jöttek a tulajdonosok, hogy mégis érnek azok a földek valamit és sürgetik a rendezést. Igazuk van; rendezzék azokat, de saját zsebeikre; hogy azonban ezen költség viselésébe a csoporthoz

volt a bojtárnak esztendei bére: mit csináljon ő sali-kendős lánnyal? Beszéltek is utóbb a szép Viczáról Kara-Jenőbe, a hova feleségül vitték. De az öreg gulyás azóta se látta, nem volt arra járója se neki, se a gulyának.

Pedig hát akkor még volt a gulyának elég mezeje.

Törteltől Abony alá lehetett hajtani. De ez még semmi. A Gerje folyásán három egész nap lehetett teregetni a gulyát arra napnyugat felé. Hire se volt a tilosnak. A nagy-körösiék pedig a város alól Tetétlenig engedhették a juhok, ökröt, csikót legelni. Nem olyan világ volt akkor, mint most. Most a tinó, ha bogázik se futhatja ki magát. Sáneczba, garádba, tilosba ütközik azonnal. Nem is hiszem, hogy nem én vagyok ezen a vidéken az utolsó gulyás. Hiszen csak lesz még marha ezután is, de gulyás már nem lesz többé én utánam.

— Hát ehhez a füstött képhez mit szól kelmed?

— Nem tudom mire vélni ezt a dolgot. A mi jó kisasszonyunk aligha esüffá nem akart engem tenni. Pedig akár a képre nézek, akár a tükörbe nézek, mindegy az. Azt mondta, üljek le előtte, majd ő engem lefőst. Gondoltam magamban: engem ugyan nem. De szépen is beszélt, rám is parancsolt, egy-egy pohár bor is járta: no hát Isten neki. Valami kenőcsöket addig kevergetett ide-oda, mig utóbb magamat láttam a táblán. El nem tudom gondolni, miért tölti az idejét ilyen hiábavalósággal. Hiszen a kertben sétálhatna, kávé is ihatnék ezalatt. Csak azt röstellem, hogy a kopott kalapomban füstött le. Pedig van énnekem jobb kalapom is.

— De kiállítják ám kegyelmed képét Buda-pesten az urak előtt!

— Hallom. De hiszen én meg nem nézem. Még rám találna ismerni valaki!

Ime az öreg gulyás ravasztsága.

Harcban a születéssel, harcban az étellel, a nyomorúsággal, a betegséggel, harcban az aszszony és gyerek éhes gyomrával és meztelen testével, harcban nyolczvan éves kora s öregség sulyával: bizony a vén gulyás régen elpasztult volna ravaszág nélkül. Nagy erő és nagy erény van az ő ravaszágában.

Mert a ravaszság csunya dolog, ha valakit megejteni készül, de szép dolog, ha megvédi azt, amit a sors és a rossz ember el akarnak ragadozni. Okosság és kötelesség ilyenkor a neve.

S volt erre a vén gulyásnak alkalma a hosszú életen keresztül.

Ime, most vertek ki eléje egy nyolczhetes borjut. Nem legel az istenadta. Csak áll, csak feltartja a fejét, csak elbődül egyszer-másszor, csak néz arrafelé, a hova a légrövidebb uton visszakivánczozik. Anyja tejéhez, melyet most vetek el tőle; kisebb testvéreihez, kikkel összeszokott; az udvarbeli csatangolóshoz és a szérűskertbeli legelőhöz, mely jobban megfelelt izlésének. Az öreg gulyás az első pillanatra észre veszi, hogy a borjú megugrani készül. Vagy hazafut s ő kap ki miatta, vagy elbódorog s ő ad számot róla. Minő körmönfont ravaszággal kell a borjú szándékát megelőzni s bojtárt, ebet úgy állítani, hogy mire a borjú érett megfontolás után elkezdene a futást: akkorra utját állják mindenfelől. Mert ha egyszer már megindul: paripa se vágtat jobban, mint ő kelme.

Pedig hát ez csak egy rugott borju volna, aki az ő elméjét próbára teszi. Hát még a czegledí, abonyi, nagy-körösi vásáran mennyi okos emberrel kell megtilódnia, mig szűrét, kalapját, dolmányát, eszímáját, minden gönczét beszerzi, tehénkéjét eladja, ujat vesz helyette, borját rávallja a mézárosra vagy a pesti zsidóra s asszonymak, gyerekeknek, lánynak minden vásári dolgát eligazítja?

Asszony! Hejh, az asszony régen ott porlad már a törtélti temetőben. Sirhalmát is elegyengette

nem tartozó bármelyik birtokost bevonni lehetne, — határozottan tagadom.

Tehát mi volna a teendő? nagyon röviden a következőkben összegezem: Az ügynevezett lóherés és a zsidó-földek csoportja külön-külön egyesüljön, aztán alkudjék meg a dülő-utakat rendező mérnökkel és kössön vele szerződést, mert itt nem porfelverésről van szó, hanem jogos és törvényes alapon való birtok rendezésről.

De egyébként fel kell említenem, hogy községünkben van egy jogtudó és a viszonyokat legrégebben ismerő uri ember, aki a birtok rendezések körül nagy gyakorlattal is bír, üdvös lesz e tárgyban tőle bővebben tanácsot kérni.

Kubicsek János.

A szőlészet köréből.

VI.

Miután már pásztaíkon a múlt számban jelzett módon a tőkék helyei kijelöltettek, átmegyünk az ültetésre. De mielőtt ebbe bele bocsájtkozunk, szükséges, hogy az ültetendő vesszők minőségéről szóljunk. Minden gazdasági ágnál az a vezér elv: ki mit vet úgy arat; a szőlőnél is úgy van. A jó vessző erős tőkét nevel; eszerint a szőlő vesszőnek mindennemű gomba betegségtől, úgyszintén elemi csapás vagy rovarkár okozta vagy más külső erőművi behatástól származó, habár be is hegedt sérülestől mentnek kell lenni s olyannak, mely nem szenved törpe ágúság-, csalányosodás-, fodrosodás-, szalagosodás-, villásodás vagy csavarodásban; a rügyek teljesen épek és érettek legyenek és szükséges, hogy azok fagyoktól ne szenvedtek legyen és a tőkéről érett állapotban vágattassanak le. Honaljhajtás nem képez ültetendő vesszőt; a vesszőnek legalább 50 centiméter hosszúnak kell lenni, de 65 centiméternél hosszabb ne legyen. A rövidebb vesszőt használjuk lapályos, nyirkos helyen, a hosszabbat pedig száraz, partos, a déli nap hevének erősen kitett terület beültetésére. Az első osztályú vesszőnek 6 millimétertől 15 milliméterig terjedő vastagsággal kell birni. Ha azonban valaki még most is azon téves eljárást követni óhajtaná, hogy az árok ültetési módszerekhez folyamodna, úgy a vesszőnek legalább 85 centiméter hosszúnak kell lenni, hogy azt az árokba lefektethessék. Ha a magvessző a veremből kikerül, azt szálanként oly egyének kell megvizsgálni, aki megkülönböztetni tudja az ép rügyet a rossztól.

A jó és egészséges rügynek az az ismerető jele, hogyha hosszumetszést teszünk rajta, az belől szép zöld; fekete vagy szürkés színű rügyben a hajtó vagyis a mag szem életképtelenné vált. De egyébként is észre lehet azt venni, az élet képes szem duzzadt, az élet képtelen sovány. Életképes vesszőnek az mondható, mely legkevesebb 6 életképes rügygyel bír és a rügyek rajta sűrűek. Ha a vessző ezen kellékekkel bír, a munkás készít magának 50—60 cmt. hosszú mértéket akként, hogy két 80 cmt. hosszú karócskát a földbe ver és azokra egy pálcikát szegez, melyen 50—65 cmt. hosszú boasztást vág zsebkésével. Ezen mértékhez helyezi az üllökéjét és a balkéz oldalára rakja le a veremelő gödörből kikerült vesszőt, a jobb kézbe pedig éles ollót vesz; tompa olló megroppantja a vesszőt és kárt tesz benne. Ezután hozzá fog a vessző előkészítéséhez akként, hogy bal kezével szedi a nyers vesszőt, hozzá illeszti a mértékhez és a jobb kezében levő ollóval az alsó vas-

tag végén a legalsó bütyköt a szem alatt keresztül metszi. Ha azonban a keresztmetszés fekete belet vagy lapot mutatna, úgy a metszést addig kell folytatni, míg zöld lapot nyer; ha ez alkalommal a vessző feltűnően rövidde válnék, ültetésre már nem alkalmas; de iskoláztatásra igen. Ugy szintén levágjuk a vesszőt a felső rügy felett, meghagyván két centiméteres csontkát s az ekként elkészített vesszőt 250—500 darabonként kérébe kötjük és vizes edénybe akként tesszük, hogy 10 cmtnyi az alsó részéből a vízbe essék.

Kubicsek János.

MI UJSÁG?

— **Névmagyarosítás.** Úgy látszik, hogy az idegen hangzású nevek magyárosításának ügye hatalmasan neki lendült ország-szerte. A helybeli plebánia hivatal egy idő óta minden héten kap megkeresést az iránt, hogy ily név változtatást anyakönyvébe igtasson be. Legújabbán Dunitner Ferencz máv. kocsitisztító, aki katona korában itt házasodott meg, belügymin. engedéllyel nevét „D a r á n y i -“ra változtatta.

— **Nagy gyűlés.** A helybeli kath. munkás egyesület f. hó 22-ikén d. u. saját helyiségében nagy gyűlést tart, a melynek főbb tárgya a házvételi ügyek elintézésén kívül a tisztviselők új választása lesz.

— **Zártkörű álarozos-bál.** Vettük és közöljük a következő meghívót: Az abonyi iparos ifjúság folyó évi január hó 29-én az ipartestület termeiben zártkörű álarozos-bált rendez, melyre kívül czimzett urat és b. családját tisztelettel meghívja a rendezőség. Belépti-díj személynként 1 korona. Kezdet este fél 8 órakor. Jegyek előre válthatók: Hoji Nándor czukrászdájában, Szerdahelyi Jánosnál a nyomdában és este a pénztárnál.

— **Mulatság.** Az abonyi „Korcsolyázók társasága“, választmányi gyűlésének elhatározása folytán, f. évi február 4-én, az ipartestület termeiben egy zártkörű tánczvizalmat rendez. — Kívánatos dolog volna ezen intelligens mulatság sikere, mert bizony az idén sok bajjal kellett megküzdnie ezen új egyesületnek, egyrészt a gyenge időjárással, másrészt a kezdet nehézségeivel, harmadsorban pedig sok tag ama káros gondolkodásával, hogy ha nincs jég, tagra sincs szükség, — pedig az egyesület vezetőség — bár nagyon szerény körülmények között — előkészületeivel némi kiadást is okozott, ami nélkül az ilyesmi nem járhat.

— **Nagyreményű tolvaj.** A minap Horváth Erzsébet 20 éves leányt fogta el csendőrségünk, aki új évkor lépett ki a szolgálatból és 5-ikén éjjel Vörös István és Csutár Mária napzásokkal feltörte a süket néma Gódor Istvánné lakását s onnan 32 frt értékű ágyneműt elemeltek. Ellátogattak még M. Rozáliához is, akitől 62 frt értékű ág- és ruhaneműt loptak el s a zsákmányt Szolnokon értékesítették, annak árán barátságosan megosztzkodva. De még ennél sem elégedett meg a leány, hanem midőn a czeplédi járásbíróóság az eljárás szabályok értelmében szabadon bocsájtotta, szabadsága első éjjelét újabb betöréses lopásra használta fel; de ismét elfogott s most már a vizsgáló bíró letartóztatta.

— **A duhajkodás vége.** Barkács István Tápió-Szelén a heti piacon eladott egy malacot; nosza rajta, elment áldomást inni; de oly nagy volt öröme, hogy Kovács Ferencz és fia Ferenczcel ölelkezni kezdett; ezek azonban rossz néven vették az ölelkezést és Barhácsot egy hizott disznónak nézve, úgy megszurkálták, hogy vagy 14 napig az ágyat kell nyomnia, Kovács Ferencz meg fiának pedig vagy 3 hónapig Nagy-Kátán a fogházat kell majd azért ülnie.

— **Fináncz kézből.** Ifj. Csomor János Szombati József, Vecsei Sándor nagyon nem szeretik a trafikot és inkább füstölnek jó magyar szűz dohányt este a kemence előtt a padkán, de hát az újszászi csendőröknek nagyon jó szaglászuk van, megéreztek az idegen illatot s a dohány a dunna közül előkerült. Nem lesz az a szűz dohány, ha jó is, de nagyon drága?

— **Lopás.** Barta László újszászi lakos nagyon szép malacot ölt, jó kolbászt, hurkát csinált és előre folyt a nyála a szép és jó ételekre, amelyeket majd a farsangon el fog fogyasztani, de másképen határozta el a sors, mert január 14-én éjjel egy oly valaki, aki még jobban szereti a disznóságokat, a zárt kamrájából elvitte azokat és pedig egy oldal szalonnát, 9 méter kolbászt, jó orját, kereszt csont és lapoczkát, no meg egy kis 50 literre való zsirt. Jó elemelés volt, hogy ki volt a bűnös eddig nem tudják.

— **A drága fuvar.** Január hó 14-én Juhász András haleszi lakos kocsiján Czeplédről Detki József tápió-szelei lakos kényelmesen utazott, de Juhász András, ki először szivességből ígerte, hogy Detkit haza viszi, utközben meg gondolta magát és a kocsin szunyókáló Detkit nyakon ragdta, attól fuvardíj czimben valószínűleg, 75 frtnyi pénzt elvette és Halesznál, azt mondván, ide már nincs messze Sápó-Szele, a kocsi ki is dobta. Detkinek feltűnt, hogy talán a szállítás még is drága egy kicsit és a tápió-szelei csendőrségnek feljelentést tette, az viszont Juhász Andrást fogta nyakon és sokkal olesóbban szállította be a nagy-kátai járásbíróósághoz.

— **A vidéki színészet új alakulásai.** Talán nem lesz érdektelen, ha a „Színészeti Közlöny“ nyomán közöljük a vidéki színészeti új szerződéseit: A megígért országos rendezés elmarad ugyan; de az örvendetes hír hatása alatt legalább a vidéki városok a maguk erejéből tettek egy-két lépést előre a vidéki színészet érdekében. A mi régi propozícióink, hogy t. i. legalább a nagyobb színházakra a pályázatok egyszerre járjanak le, kivétel nélkül mindennütt életbe lépett. A színészekre s általában a színészet érdekeire ez az újítás igen előnyös. Az új rend szerint három évre a nagyobb vidéki városok a következő igazgatókra bízták színházait: Szeged 3 évre Krecsányi Ignácra, Temesvár 3 évre Makó Lajosra, Arad 3 évre Leczkay Andrásra, Debreczén 3 évre Komjáthy Jánosra, Kassa 3 évre Szendrey Mihályra, Pécs 3 évre Tiszai Dezsőre, Győr 3 évre Dobó Sándorra, és Kecskemét 3 évre Micsai Györgyre. Továbbá egy évre kapta meg: Szabadkát Pesti Iliás Lajos, Szatmárt Rakodczay Pál, Miskolcot Csóka Sándor, Székesfehérvárt Szalkay Lajos, a nyitrai szinikerületet Mezei Béla. — Az év legnagyobb eseménye kétség kívül az, hogy Temesvár elvált Pozsonytól és a német színészzel szakítva, színházát teljesen magyárosította. Ezért a nemes cselekedetért Temesvár hazafias közönsége az egész ország hálaájára és elismerésére érdemes. — Az egyedül maradt Pozsonynak az a terve, hogy felemás (egyik este magyar, másik este német) előadásokat tartson. — Az 1899-ik év másik eseménye a kassai új színház megnyitása lesz.

— **A gyógyszerészek.** A belügyminiszter a gyógyszeres névze új árszabást és egy új rendeletet bocsájtott ki. A közönségre nézve fontos a rendelet azon része, mely azt rendeli, hogy a hatásosabb orvosok a régi receptre csak akkor fognak kiszolgáltatni, ha arra a gyakorló orvos reá fogja irni, hogy „repetatur“. Ezel el fog háríttatni az a régi szokás, hogy a recepteket egymásnak kölcsön adhatták, melyből már nem egyszer komoly baj származott. Érdekes és hasznos a rendlet azon része is hogy a belső használatra szánt orvosok henger alakú, a külsőre pedig hatszegletes üvegekbe adassanak ki.

— **Egy éves méncsikók vásárlása.** A földművelésügyi miniszter ur felhívja mindazokat a tenyésztőket, kiknek birtokában legalább is négy jó származású, erős csontú, szabályos testalkatú, saját nevelésű egy éves méncsikó van s azokat az államnak eladni kívánják, hogy ebből szándékukat, a helynek és utolsó postájának, ahol a csikók állanak, valamint a csikók származásának, magasságának, színének és árának pontos megjelölésével a földművelésügyi m. kir. miniszteriumhoz benyújtandó s ötvenkrajczáros bélyeggel ellátott írásbeli nyilatkozatban legkésőbb 1899. évi február hó 1-ig bejelenteni sziveskedjék. A határidőn túl érkező bejelentéseket nem veszik figyelembe.

— **Állami képes levelező lapok.** A kereskedelmi miniszter intézkedett, hogy többféle állami képes levelezőlap állíttassék elő, melyek hivatva lesznek a hibás magyarsággal ékeskedő német gyártmányokat kiszorítani. A postakincs-

tár tudvalevőleg még a millenium idején a magyar nemzet történetéből vett s egyes vidékek látkepeivel illusztrált levelezőlapokat bocsátott forgalomba, a melyek 2 krajczárjával a posta hivatalban még most is kaphatók. A közoktatásügyi miniszter e napokban felhívta a tanfelügyelőségeket, hogy e csinos és izléses levelező-lapok terjesztését az országban előmozdítsák s e végből azokat a tanke- rületek tanítóinak figyelmében ajánlják; a földmí- velésügyi miniszter így akarja a divat hóbortját az ország anyagi előnyére kizsákmányolni.

— Ujabb kántorválasztás Majsán.

A váci püspök többek fellebbezésére a multkori majsai kántor-választást megsemmisítette. Az újabb választás folyó hó 18-ára tüzetett ki.

— **A pancsolt boroknál** felmerülő kihágási ügyek elintézésének gyorsítása érdekében a földmívelésügyi miniszter azt az intézkedést tette, hogy a budapesti orsz. kir. kémiai intézetnél a borvizsgálatokat soron kívül végezzék. A földm. miniszter nagy gondot és nagy súlyt helyez arra, hogy a borhamisítókat leszorítsák.

— Magyar biztosítási évkönyv

jelent meg, melyet előkelő biztosítási szakérők szerkesztenek az igazgatóságok támogatásával. Az évkönyv 200 oldal tartalommal, díszes kiállításban jelent meg és tartalmazza a nálunk működő társaságok történetét, alapítását és mai állapotát, megrendelhető a „Biztosítási és Közgazdasági Lapok”-nál, Budapest, VI. Aradi-utca 40.

— **Az italmérési üzletekre** vonatkozólag kiadandó szabályrendelet. Mint megbízható helyről értesülünk, a pénzügyminiszter a belügyminiszterrel egyetértőleg a Magyarországon s Horváth-Slavonországon levő összes italmérési üzletekre vonatkozólag egy egészségügyi szabályrendeletet ad ki a legközelebb, a mely az italmérésnek korlátozását is magában foglalandja.

— **Az erőtakarmányok vasúti szállítására** nyújtott kedvezményben ez évtől kezdve változás állott be. Ugyanis a földmívelésügyi miniszter rendeletere szerint, miután az elmúlt évre szóló kedvezmény a rossz termés és elemi csapások következtében ideiglenes jelleggel adatott, azt megszünteti, de úgy, hogy átmenetileg május hó végeig az ily takarmányok szállítására még 10%-os kedvezményt biztosít.

— **Az Orsz. Közegészségi Egyesület pályázata.** Az országos közegészségi egyesület a Tréfont alaphól a rendelkezésére álló kamatok erejéig 10—100 arany koronára rugó jutalmakat oszt ki, azonkívül díszleveleket ad olyan egyéneknek, kik a mértékletesség, tisztaság, egészséges építkezés, lakás és életmód terjesztése, visszaszokások megszüntetése, egészséges játékok és szórakozások meghonosítása útján vagy bármely más módon kisebb vagy nagyobb körben, a családi vagy közeletben a közegészségügy előmozdításában érdemeket szereztek. E pályázat első sorban a lelkészeket, tanítókat és községi elöljárókat illeti. A kik a Tréfont díjra számot tartanak, az egyesület elnökségéhez intézett levélben maguk jelentkezhetnek, kitüntetvén az okokat, melyeknél fogva a díjra számíthatnak. A pályázó leveleket és írott ajánlatokat 1899-ik évi február 15-ig az egyesület elnökségéhez címezve (Budapest V. Bathiány-u. 12) kell beküldeni. A díjakat és díszleveleket a bíráló bizottság jelentése alapján a választmány ítéli meg és határozatát az 1899. évi közgyűlés elé terjeszti.

— **Magyarország népesedése.** A mult év november havában élve született 48448, halva született 104. Hét évnél fiatalabb korban 16998-an, hét évnél idősebb korban 17140-en haltak el, úgy hogy a halálozás összes száma 34138, a népesség szaporodása tehát 14310. Aránylag legtöbb születés az ország legmagyarabb részére, a Duna-Tisza közre esett, legkevesebb Erdélyre.

— **Egy humánus rendelet.** Dániel báró kereskedelmi miniszter a budapesti mentőegyesület által ugy Budapesten, mint a nagyobb vidéki munkás-gócpontokon gyakorlati előadásokat rendezett a munkások számára a balesetek alkal- mával való első segélynyújtásról. Ezen előadási ciklus célja: a munkásokat képesekké tenni arra, hogy addig, míg szakértő orvos jön, maguk segítsenek magukon, illetőleg sérült munkatársaikon, a mi a gyakori ipari balesetek szempontjából nagyon fontos. Ezen előadások céljaira a miniszter 1000 forint segélyt engedélyezett a mentőegye- sületnek.

— **Iparsó adómentes kiszolgál- tása.** Az ipari és konzerválási célokra en- gedélyezett adómentes só kiszolgáltatása az eddigi

gyakorlat szerint oly komplikált ellenőrzéshez köt- tetett, hogy az ennek az igénybevételére leginkább utalt nyersbőrkereskedők és tímárok ezen kedvez- ménynek hasznát nem vehették. A budapesti ke- reskedelmi és iparkamara konkrét esetből kifolyó- lag fölterjesztést intézvén a m. kir. pénzügymin- iszter urhoz, kieszközölte, hogy az ellenőrzés csak ellenzár alá helyezhető raktár tartására és megfelelő feljegyzés vezetésére szorítkozzék, ame- lyekből az egyes időszakokban, például egy hónap- ban, szükséges készletek kiveendők, illetve nyil- vántartandók.

— Az ex-lex és a pénzügyőrök.

Az új esztendővel beállott ex-lex állapot tömér- dek kellemetlenséget okoz a pénzügyőröknek. A fővárosi és a vidéki közönség egy része úgy értelmezi a törvényen kívüli helyzetet, hogy most már nem csupán rendes adót, de fogyasztási adót sem kell fizetni. Az egyes vámsorompóknál mindig akadnak olyan emberek, akik e fölött vitába ereszkednek a pénzügyőrökkel, sőt megtagadják a fizetést, ami miatt napirenden vannak a panasz- följelentések és bírságolások. Mivel az ex-lex a fogyasztási adóra nem vonatkozik, legjobb volna, ha erről a községi elöljárók fölvilágosítanák a népet.

— **Egy közép nagyságú szoba** be- melegítésére való teljesen jó karban levő fried- landi kályha megvételre kerestetik. Czim a kiadóhivatalban.

— **Egy ezüst óra** találtatott, ki betudja igazolni hogy az övé, a főszolgabírói hivatalban megkaphatja.

CSARNOK.

A rejtelmes kávéház.

Művelődéstörténeti élel és jellemkép a 18. századból.

Winkler Tódor-tól.

(Folytatás.)

Mindazonáltal a mi komédiás-mesterünknek az ő nagy terveivel abba kellett hagyni. Ugy lát- szott csaknem, hogy Lipese többi szabadkőmíves páholyait tönkre tette és azért egy új társaságot akarna alapítani mert egyrészt összeköttetéseket szerzett, a melyeknek számai kifelé futottak a titok- zatos homályban; másrészt a lipesei „Minerva” páholylyal szemben oly tekintetnélküli, győzelmé- ről biztos módon lépett fel, hogy kétségtelenül egy tartalékban levő hatalomra kellett nekie szá- mitani.

Ma már aligha birna érdekléssel mind ama morgolódásokat elszámolni, amikkel Schrepfer a nevezett páholyt keserítette, elég az hozzá, hogy úgy tüntette fel egész működését és intézkedését, mint szélhámoskodást és pénzeselést és bevádolta azt Brühl grófnál, a szász miniszternél. Az írat, amivel ezt tette, később eredetiben megtaláltatott és ép úgy, mint a többi más levelek, a melyeket a magas kormányhivatalnokokhoz írt, jellemző a titkos összeköttetésekre, a melyeket ő fentartott. Még erre vissza fogunk térni; előbb azonban a „Minerva”-val való pörnek további folytatást kell követnünk. Schrepfer nem szünt meg azt rágal- mazni és mindenféle kép károsítani. Figyelmeztet- ték őt, de sikertelenül. És így nem maradt hátra egyéb, mint a hatóság segélyét venni igénybe. A vádlottat e végett a lipesei városi bíróság felelősé- gre vonta és — ami jellemző az akkori jogszo- kásra — végezetül négy altiszt a főörségre ve- zette őt és ott száz botütésben részesítette, ami- ről neki még írásbeli nyugtát is ki kellett állítani. De az volt a dologban a legkeserűbb, hogy az esetet nem hallgatták el, hanem az a nyilvános újsá- gokban is tárgyalva lett. Ezen igen felbőszülve Schrepfer a lipesei tanácsnál tett panaszt a szen- vedett gyalázatért, anélkül azonban, hogy meg- nyerte volna a kívánt elégtételt. A büntetés a curlandi herceg közvetlen kívánságára történt, aki mint szász-helytartó és a szász szabadkőmí- vesek legfőbb védnöke, személyében érezte magát a kávé által megsértve. Hogy az utóbbi esetnek kellett állani, bizonyítja az, hogy a herceg a szász udvar egyéb tagjai mellett szintén ismételve idéztette Schrepfer által a szellemeket; mily köny- nyen megítélhető ebből Schrepfer vakmerősége!

A mi prófétánk kiáltása messze Lipcsén túl elhatolt és az ő összeköttetése megrettentek a legmagasabb körökig. Nemesak Brühl miniszter- nek írt ő bizalmas kártyát, hanem a kamarás és egykori hadügyminiszter Bischofswerdernek is, Dubosc közlekedésügyi tanácsosnak, Wurmb mi- niszternek és egyéb magas állású személyiségnek.

Az utóbbi a kávésnak oly levelet írt, a melynek megszólítása volt: „Tiszteletre méltó testvér” és az aláírás: „Kegyednek legodaadóbb szolgálója” s oly szívességet tanúsított, a melyet tisztán csak a szabadkőmíves elvekből megmagyarázni nem lehetne, hacsak nem tudná az ember, hogy a két levélíró között micsoda érintkezések voltak. Schrepfer nevezetesen azt állította, hogy ő fel van hatalmazva, miszerint a jezsuita-rend megbí- zásából egy körülbelül millió tallérnyi kincset az ő hazájának javára, illetőleg oly férfiak javára fordítson, akik a kormányzás körül — természet- esen az ő és megbízóinak értelmében — érdemet szereztek. Innen ez a méltatlan tánc az arany- borjú körül. A kincs állítólag egy frankfurti bank- nál volt letéve; óvatosan kérdezősködtek az illető cégnél és válaszul bizonyították, hogy náluk igen is egy esomag van őrizet alá átadva, a mely lát- szólag papirokat tartalmaz. Most már senki sem kételkedett többé a dolog igazságában és az arra számító udvaroncok mindenike a másik előtt igyekezett Schrepfer mester kegyeibe jutni. Egy kitörülhetetlen blamázs lett ebből a választó feje- delmi udvarban, a melynek akkori műveleteiről egyébként elég okmány maradt hátra. Hogy csak egyet említsünk, Brühl miniszter halála után a legszigorúbb vizsgálat kiderítette, hogy ő hivata- loskodása alatt közel két millió tallérnyi vagyont „szerzett”, de amellet, mint utólag ki lett mutatva, az államkincstárnak több mint 5,300,000 tallér kárt okozott.

De térjünk vissza hősünkhöz, akinek csillaga már gyors süllyedésnek indult. Lipcsét adóságok miatt el kellett hagynia, Szászország különböző városaiban megfordult, hogy magának új híveket szerezzen, de aztán ismét csak visszatért Lipcsébe, ahol egy skót páholyt alapított, ahol ismét szel- lemidézéseket és mindenféle szemfényvesztéseket vitt véghez a bolonddá tett társaság előtt. Az ár- tatlan bűvész- és szemfényvesztőből, aki az ő vendégeit a kávéházban lúddá tette, egész hiva- tásszerű charlatan lett, aki a legvakmerőbb játé- kokat űzte. Csaknem úgy látszik, mintha minden megfontolással szakított volna, mert utolsó műve- letei, amennyire azokat ma át lehet tekinteni, minden megérthető ezélt nélkülöznek.

(Vége köv.)

Szerkesztői üzenetek.

Egy érdeklődő. Helyben. Az érdeklődésnek örülünk, de e nemes tulajdönt más irányban szeretnénk értékesi- teni, t. i. lapunk szellemi vagy anyagi terén, már csak azért is, mivel kifejezett ohájának sajnálatunkra ez idő szer- rint eleget nem tehetünk. Az egyes cikkek szerzőjének neve, ha azt az illető ki nem írja, szerkesztőségi titok, hacsak attól az érdekelt fél maga nem dispensál. Miután ez esetben ez nem történt, kénytelenek vagyunk kíváncsi- ságát kielégíttetnül hagyni. Egyébként pedig a kérdezett- nek referáltunk a bokról, melyet ő egészen komolyan vett és ezúton köszöni is.

Jogonc. Budapest. Ujabb küldeményét is megkap- tam. Fogadja elismerésünket buzgó fáradozásáért. Időnkint a körülmények szerint felhasználunk belőlük. A fővárosi tudósító tisztet is szívesen vesszük, mert bár a fővárosi lapok már igen el vannak nálunk is terjedve s azok napon- kint referálnak az ottani dolgokról, de azért egy abonyi ember az ő felfogásával nézve a dolgokat, érdekesen írhat a saját leírásairól. Várjuk a további buzgó munkálka- dást. Üdvözlét!

Többeknek. Hogy lapunk a helyi hírek tekintetében még kívánni valót hagy hátra, annak oka azon közöny, a melylyel sokan lapunkat ignorálják. Részünkről szívesen közölnénk minden községi, rendőri, tanügyi, hitfelekezeti, egyelői stb. jelentősebb eseményt, de azok beszerzésére nincs meg a szükséges apparátusunk a lap szűk anyagi viszonyainál fogva s így e tekintetben az érdekeltek szíves értesítése volna kívánatos, a melyre őket ezennel fel- kérjük.

Piros szegfű. Rendben vagyunk a multkorira nézve. Örvendek szíves buzgalmának s remélem, hogy komoly kitartás mellett e téren még igen élvezhető dolgokat fog produkálni.

HIRDETÉS.

Van szerencsém a n. é. közönség szíves tudomására hozni, hogy a „VÁROS- KERT”-ben mindenféle

élő-virágok

u. m. rózsá, szegfű jutányos áron kaphatók.

Tisztelettel

BALLA GYULA

városi kertész.